

Svajonų
ROMANAI

Tango

LESLIE KELLY

Lėti prisilietimai

9,79 Lt / 2012 rugsėjis = spalvis

Knygute.lt

Leslie Kelly

LĒTI PRISILIETIMAI

Romanas

Versta iš Leslie Kelly,
Slow Hands, 2008
© Leslie Kelly, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Lina Kulikauskienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-522-4

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Prologas

- Viešpatie, negaliu, tai beviltiška! Nieko mums nepavyks.

Penė Roš išgirdo savo partnerės balse išgąstį ir pati vos susitvardė nepuolusi į paniką. Bent vienai iš jų reikia išlikti šaltai. Kitaip abi neteks proto... ką jau kalbėti apie jųdviejų vos pradėtą grafinio dizaino verslą.

- Nurimk. Beveik baigėm.

Dženisė, jos partnerė ir gana lengvabūdė jaunesnioji sesutė, susikišo pirštus į styrančius šviesius plaukus ir dar labiau juos sušiaušė. Dženisė, labai populiari grafikos dizainerė, apie verslą nieko neišmanė, bet buvo, oho, kokia kūrybiška... ir ne tik šukuodamasi plaukus. Jos grafikos darbai – neįtikėtini. Piešiniai – vertinami kolekcininkų. Mados pojūtis – ugningas ir originalus.

Deja, kitose gyvenimo srityse ji jautėsi visiškai bejėgė.

- Pamečiau dokumentą. Paskutinės šešios nuotraukos išsisklaidė. Geriau nušauk mane.

Ji atrodė visiškai išsekusi, po akimis išryškėjo tamsūs ratilai, skruostai buvo įdubę. Paprastai Dženisė labai rūpindavosi išvaizda, bet dabar

geltonus marškinėlius bjaurojo dėmė – gal ke-
čupo nuo šiandien valgytų bulvyčių, gal pomid-
dorų padažo nuo vakarykštės picos.

Trisdešimt šešias valandas jos nebuvo išėju-
sios iš biuro. Sėdėjo jame nuo tada, kai sugedo
brangus Dženisės kompiuteris, vos ne pati di-
džiausia technikos naujovė, ir buvo pradanginti
kone visi dokumentai, kuriuos seserys rengė
aukštos kokybės, prabangiai brošiūrai. Kartu
beveik sužlugo ir jų įmonė.

Jeigu neatliks šito darbo – nesukurs progra-
mėlių prašmatniam viengungių labdaros auk-
cionui, vyksiančiam kitą savaitę, – joms galas.
Tada nepajėgs sumokėti nei nuomos, o jau ir
taip vėluoja, nei už elektrą, nei už spausdini-
mą. Per vieną dieną praras verslą, pradėtą
kurti vos prieš aštuonis mėnesius.

- Susitvarkysime, – tvirtino Penė. – Tiek pa-
darėm, beveik viskas baigta.

- Gal reikėtų paskambinti poniai Bakster...

- Ne. Nieku gyvu. – Negalima leisti, kad ta
snobė iš Jaunimo lygos sužinotų apie *dar vieną*
jų nesėkmę darbe. Nieku gyvu. Joms ir taip
nustatytas bandomasis laikotarpis, vos dėl
kelių nesėkmių – Dženisė sirgo gripu, biuras
buvo užpiltas. Jeigu dar užsimins apie sugedu-

šį kompiuterį, ta moteris išspirs jas lauk.

- Aš jų net nebeskiriu, - suaimanavo Dženisė ir mostelėjo link stalelio, nukrauto kopijomis ir nuotraukomis. - Žiūrėjau į vieną gražuolį po kito, valanda po valandos...

- Sunkus darbas.

- Nejuokinga. Maniau, kad radusios išspausdintas kopijas viską žinosime. *Kodėl* jas darydamos kitoje pusėje neužsirašėme, kas tie viengungiai?

Viengungių, dalyvausiančių aukcione vargstantiems Čikagos vaikams paremti, biografijos buvo surašytos kitose originalų pusėse. Bet originalai, vos nukopijuoti, grįžo šykštuolei aukciono rengėjai, poniai Bakster. Dabar seserys turėjo kopijas diskelyje ir popieriuje. Turėjo net išspausdintas biografijas.

Tik neturėjo visko *kartu*. Ir kaip dabar sužinoti, kas yra kas?

Laimei, tarp jų buvo keli lengvai atpažįstami garsūs viengungiai, seserys šį tą užsirašė ranka, o tebeveikiančiame Penės nešiojamajame kompiuteryje galėjo pasinaudoti *Google* paieška - kitaip tektų pasiduoti. Bet ne dabar. *Dabar nepasiduosime.*

- Mums liko paskutiniai šeši vyrai, Dženise, -

nerimo Penė ir pasilenkė prie išmėtytų nuotraukų. Išdėliojo jas ant darbo stalo, susirinko mažytes korteles su biografijomis. – Ir ką tik keturis nustačiau.

Dženisė išplėtė akis ir lengviau atsipūtė.

– Tikrai?

Penė linktelėjo, pridėjo korteles su biografijomis prie veidų ir susegė – jeigu vėl kas nors nutiktų.

– Pastarąsias penkias valandas varčiau *Chicago Tribune* ir radau dar daugiau žinių apie mūsų berniukus. Apie paklausius viengungius, matyt, nemažai rašo.

Dženisė suspaudė Penę glėbyje.

– Taigi mums liko du.

Taip. Tik du.

– Bet mudvi nebeturime laiko. Liko mažiau nei valanda viskam išspausdinti, jeigu norime spėti laiku. – *Nebėra laiko aiškintis... nebėra laiko dvejojti.*

Penė paėmė dvi nuotraukas ir įdėmiai nužvelgė du gražius veidus. Abu tamsiaplaukiai, bet panašumas tuo ir baigėsi. Vieno akys buvo šiltos, rudos, kito – skaisčiai mėlynos. Vieno plaukai – tradiciškai trumpai nukirpti, kito – kiek ilgesni, beveik siekiantys apykaklę. Vieno

akys pavojingai spindėjo, kito lūpose žaidė gundanti šypsena.

- Vienas iš jų - paramedikas, kitas - tarptautinio masto verslininkas, - sukuždėjo Penė, kuri abiejų biografijas mokėjo atmintinai. - Vienas iš jūsų - Džeikas, kitas - Šonas.

Dženisė pasilenkė ir dirstelėjo Penei per petį. Ši beveik jautė, kaip visai prie pat rankos daužosi sesers širdis. Ir *tikrai* girdėjo, kaip ji giliai alsuoja. Štai ir atėjo akimirka, kai teks rinktis. Penė staiga prisiminė mokyklos laikų eilėraš-tukus, įkvėpė ir bakstelėjo į nesišypsantį trumpaplaukį rudakį vyrą.

- Šis turi būti verslininkas.

Dženisė jai už nugaros linktelėjo ir parodė ki-tą nuotrauką, kurioje šypsojosi ilgaplaukis.

- O šitas - narsuolis gelbėtojas, jei bent ką apie juos išmanau.

- Tad sutarėme?

- Sutarėme. Puiku. Nėra jokios abejonės.

Štai ir viskas. Penė priklijavo biografijas prie abiejų nuotraukų antrų pusių, jautėsi patenkin-ta, kad ir jos seseriai jūdviųjų pasirinkimas at-rodo tinkamas. Paskui atsisėdo baigti darbų prie senesnio kompiuterio. Greitai spaudyda-ma mygtukus įterpė paskutinius atkurtus pie-

šinius ir iš visų jėgų stengėsi apsimesti negirdinti jaunesnės sesers šnabždesio:

- Tikiuosi.

Pirmas skyrius

- Mūsų brangioji pamotė ketina pirkti žigolą.

Madlena Turner, sėdėdama prie darbo stalo, pasirašė šūsnį dokumentų, numetė rašiklį, ir ant didžiulės vietos įmonės pajamų ir išlaidų suvestinės užtiško juodo rašalo dėmė. Ji pakėlė akis ir visai nenustebo išvydusi, kad tas rėksmingas balsas - jos vyresnės netikros sesers Tabitos. Ši atrodė siaubingai įpykusi.

Įpykusi... bet kaip visada graži. Tas gyvas paveikslėlis iš motinos paveldėjo aukštą ūgį ir grakštumą, šviesius plaukus ir eleganciją, tokia išvaizda idealiai tiko pagal jos gyvenimo būdą. O Madlenai teko žemesnė ir pilnesnė tėvo figūra, beveik juodi velionės motinos plaukai, tamsios, besijuokiančios akys ir duobutės skruostuose. Kas nė per plauką nederėjo prie jos, darbe paskendusios banko vadybininkės, gyvensenos.

Tabita nutrenkė vienietinę rankinę ant tuščios kėdės ir spirdama prabangaus smailianosio bato kulniuku užtrenkė duris.

- Mede, girdėjai?

- Man rodos, tave girdėjo ir statybininkai, esantys dvidešimčia aukštų žemiau, - sumurmėjo Medė, svarstydama, kodėl Tabita nuolat kelia scenas. Dar viena iš turtuolės motinos paveldėta savybė.

- Ta godišė ragana žada būti neištikima mūsų tėvui.

Medė pagalvojo, kad Tabita, buvusi neištikima vienam iš savo vyrų ir vienam iš sužadėtuvių, verčiau jau liautųsi moralizuoti, kol žemė neprasivėrė po kojomis. Tačiau susiraukė išgirdusi, kad paskutinė - ketvirtoji - tėvo žmona jau ieško kito nuotykio, nes senstelėjęs vyras negali suteikti nieko panašaus.

Tabė nekenė Deboros, bet Medė nieko prieš pamotę neturėjo. Ta moteris nespinduliavo šiluma, ypač suaugusioms savo podukroms, bet buvo kur kas geresnė nei kitos. Tėvas galėjo vesti dvidešimt penkerių merginą... jaunėnę už Medę ir jos seserį. Į ketvirtą dešimtį įžengusi Debora bent jau buvo iškalbi, maloni ir lydima sėkmės. Kadaisė ji vadovavo populiariai iškilnių šokių studijai - čia ir susipažino su Medės tėvu. Rodos, šis buvo su ja laimingas - iš pradžių kaip su šokių partnere, dabar kaip su žmona.

Taigi Medė nuoširdžiai tikėjosi, kad Tabė klysta.

- Iš kur žinai?

- Tiesiai iš Bitsės Velington.

Geriausia jų pamotės draugužė.

- Kodėl ji *tau* turėtų sakyti?

- Taigi pažįsti Bitbę. Jai kad tik ką nors pagadinus.

Tiesa. Ta moteris tiesiog spjaudosi nuodais.

- Be to, ji pati geidžia to vyro. Kažkokio europiečio žigolo, kuris bus parduodamas aukcione per labdaros koncertą *Suteikime vaikams Kalėdas - Intercontinental*, rytoj vakare.

Žigolas, kurį parduos, kad surinktų pinigų vaikams. Kaip ironiška. Tik Čikagos aukštuomenės poniutėms galėjo šauti mintis nusipirkti eržilą ir gauti lėšų geram tikslui. Ir dar varžytis dėl jo.

Tabita nutūpė ant vienos prie Medės stalo stovinčių kėdžių, pažvelgė į netvarkingai išsklaidytas bylas ir sušnarpštė. Vyresnei seseriai patiko pinigai, kuriuos gaudavo iš jųdviejų prosenelio prieš kelis dešimtmečius įkurto banko. Nepatiko tik tai, kad šie pinigai uždirbami sunkiu darbu.

Kartais Medė pagalvodavo, ar tik kuri nors iš

jų nėra įvaikinta. Arba rasta prie durų slenksčio. Jas taip mažai kas sieja – nei išvaizda, nei charakteris. Medei visada sakydavo, kad ji panaši į motiną, antrąją Džeisono Ternerio žmoną, mirusią, kai dukrai buvo ketveri. Džeisonas tikriausiai labai jos gedėjo, nors niekada apie tai nekalbėjo. Sesuo nuolat erzindavo Medę vadindama tėtuko numylėtine.

Gal todėl, kad ji buvo panašesnė į tėtį. Medė labiau už Tabę panėšėjo į Džeisoną ne tik išvaizda – ji paveldėjo aštrų tėvo protą, polinkį į bankininkystę ir finansus. Sugebėjo plėtoti verslą, kuriuo užsiėmė jau kelios šeimos kartos.

Tai nereiškė, kad Tabita nieko iš tėvo negavo, – ji paveldėjo tėvo nepastovumą. Medė, regis, buvo vienintelė iš Ternerių, kuri neįsimylėdavo kas savaitę.

– Turime ką nors *daryti*.

– Dėl ko?

– Dėl tos apgavikės, štai dėl ko!

Medė atsiduso, padėjo rašiklį ir atsilošė kėdėje.

– Bet ji dar nieko neapgavo, ar ne?

– Ne... ir mums reikia būti tikroms, kad neapgaujinės.

Medę nustebino sesers požiūris. Juk Tabita naujosios tėvo žmonos niekada nemėgo, buvo galima pamanyti, kad ji norės, jog Debora apgautų jų tėvą – ir būtų *pričiupta*. Tėvas daug ką leisdavo žmonoms – jos švaistydavo pinigus, reikalaudavo dėmesio, pratrūkdavo pykčiu. Tačiau nebūtų pakentęs neištikimybės. Kuo jau įsitikino kelios buvusios jo meilės. Tarp jų ir Tabitos motina.

– Keista, kad nenusamdei detektyvo jai sekti ir tuo nepasinaudojai.

Tabita susiraukė ir nudelbė žvilgsnį į tobulai nudailintus nagučius.

– Nusamdei? Jėzau, Tabe...

– Klausyk, tai buvo kvaila, ir aš persigalvojau. Nenoriu pričiupti tos kalės svetimaujant.

– Nenori?

Sesuo pakėlė akis, jose spindėjo lašas nuo širdumo – jausmo, kurį Tabita retai rodydavo pasauliui, bet kurį Medė žinojo slypint po nugludintu, spindinčiu, nejautriu paviršiumi.

– Jis ją myli, Mede. Tikrai myli ir jaučiasi laimingas. Lyg pajaunėjo dvidešimčia metų. – Ji nurijo seiles ir sumurmėjo: – Nenoriu skaudinti jo. *Vėl*.

Oho. Medė buvo priblokšta. Kurį laiką net ne-

turėjo ką atsakyti. Nors labai suprato šį jausmą ir pati taip pat manė, nesitikėjo to iš Tabitos.

Paskui prisiminė, kuo jiedvi su seserimi yra visiškai, šimtu procentų panašios: jos abi myli tėvą.

Medė padėjo rašiklį ir skyrė dėmesį seseriai:

- Gerai. Ką siūlytum daryti?

Tabita kurį laiką pritilo, nužvelgė kambarį, kelias įrėmintas šeimos nuotraukas ant Medės lentynos, vazonus kampe ir Čikagos panoramą pro langą.

Medė suprato, kad sesers mintis jai nepatiks. Lygiai taip pat Tabita žiūrėjo, kai jos buvo devynerių ir dvylikos, vyresnė sesuo pasiūlė *pasiskolinti* tris pamotės sukneles iš *Dioro* žaisti namus. Medė pasijuto taip pat, kaip tą dieną - lygiai taip supulsavo smilkiniuose ir sudrėko delnai.

Aišku tik viena... prakaitas neką geriau išskalbs iš jos *dabar* vilkimo *Chanel* kostiumėlio nei *anuomet* iš *Dioro* suknelių.

- Tabe?

Sesuo galiausiai pažvelgė jai į akis - beveik įžūliai.

- Viskas tikrai labai paprasta....